

8dní a 8neděl

„Prosím tě, o kom to prorok mluví? O sobě, či o někom jiném?“
Filip se tedy ujal slova a zvěstoval mu radostnou zvěst o Ježíšovi, a vycházel
přitom od onoho místa z Písma. Jak tak jeli cestou, přišli k jakési vodě.
„Podívej se – tady je voda! Co brání, abych nebyl pokřtěn?“ (Sk 8, 34–36)

Osm dní je týden a osm neděl je sedm týdnů. Jsou to zvláštní počty. To božská matematika dokazuje, že Hospodin překonává naše očekávání. „Víc proužků, větší Adidas“. Sedm dní v týdnu zní dokonale, ale s osmým dnem je větší sláva. Sedm krát sedm dní je ztělesněním dokonalosti, ale o den víc... to je výsostný projev Boží dokonalosti. Čeká nás období 7+1, resp. obsáhlejších 7×7+1 den velikonoční radosti.

PŘÍPRAVA A KLÍČOVÉ POJMY

„Vzhůru, Petře, zabíjej a jez!“
„Ani za nic, Pane! Nikdy jsem nejedl nic poskvrněného ani nečistého!“
„Co Bůh prohlásil za čisté, o tom neříkej, že je to poskvrněné.“ (Sk 11, 13b–15)

Evangelia jsou završena otevřeným koncem. Co se dělo dál?

Křest člověka není ukončená záležitost. Co se bude dít dál?

Jak strach z *hlásání evangelia* (de-)motivuje křesťanský život?

Vy Kročit ze své komfortní zóny nebo svědčit svým spořádaným životem?

Nejedna zkušenost života je hodna připomínání a Boží oslavy. Událost Vzkříšení a křestního znovuzrození je jednou z nich. Liturgická tradice nám v těchto osmi dnech – **od neděle do neděle** – nabízí výběr povelikonočních příběhů z pera jednotlivých evangelistů. Na poslední stránce svých spisů se svatopisci vyrovnávají s *nevírou* apoštolů. Píší však i odkaz, testament, svým budoucím posluchačům. Křesťanům, kteří už nejsou očitými svědky, a kteří potřebují své novodobé *učednictví* uchopit nově a jinak. V úzkém sejetí se vzkříšeným Ježíšem Kristem.

Symbolická osmička slavení platí i ve větším měřítku: nejen osm dní, ale i období mezi **osmi nedělemi** je hodno Boží oslavy. Tyto týdny nabízejí velmi pestrá svědectví jak první komunity křesťanů prohlubovaly poznání tajemství velikonoční víry a jak – z počátku rozpačitě a s částečnou nechutí – přijímaly své rozeslání do světa.

Následující výběr evangelních úryvků a přehled kapitol Skutků apoštolů nabízí oproti „kostelní variantě“ náročnější a ucelenější výběr biblických textů. Z osm velikonočních dní je níže uvedeno **pouze šest**. První a poslední jsou neděle, uvedeny v samostatných materiálech. Podobně z povelikonoční *Padesátky* je uvedeno **pouze 36 dní**. Ostatní jsou zvláště zmiňované neděle nebo velikonoční *Osmička*.

OSM DNÍ

Osmého dne budete mít slavnostní shromáždění. Nebudete vykonávat žádnou služebnou práci. (Nm 29, 35)

Pondělí

(J – Ježíš; E – evangelista)

Matoušovu svědectví o prázdném hrobě jsme naslouchali v noci před nedělním úsvitem. Anděl ohlásil ženám velikonoční evangelium: „Ukřižovaný byl vzkříšen! A teď rychle. Bězte za učedníky a nasměrujte je do Galileje!“ Strach i radost se v nich mísily. Je to zvláštní pocit. Učedníci se měli vrátit domů. Poté co člověk pozná kus světa je návrat domů buď osobní prohrou, nebo zaslouženým odpočinkem, nebo jen krátkým zastavením se na další cestě. Jeruzalémské krvavé divadlo definitivně skončilo. Jaká tedy bude jejich cesta domů?

Závěr evangelia podle Matouše.

28, 8–15.16–20 (BOG+jäg)

E Ženy rychle odešly od hrobu a se strachem i s velkou radostí to běžely oznámit jeho učedníkům.

Ježíš potkává ženy: 28, 9–10

E Vtom šel Ježíš proti nim a řekl jim:

J „Budte zdraví!“

E Přistoupily, objaly mu nohy a poklonily se mu.

J „Nebojte se! Jděte a oznamte mým bratřím, ať odejdou do Galileje. Tam mě uvidí.“

Podvod kněží: 28, 11–15

E Když ženy odešly, přišli někteří ze stráže do města a oznámili velekněžím všechno, co se stalo. Ti se shromáždili se staršími, poradili se a dali vojákům hodně peněz s pokynem: „Říkejte: «V noci přišli jeho učedníci a ukradli ho, zatímco my jsme spali.» A doslechne-li se to vladař, my ho uchlácholíme a postaráme se, aby se vám nic nestalo.“ Oni vzali peníze a udělali, jak byli navedeni. A tento výklad je rozšířen mezi židy až dodneška.

E Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil:

J „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

Ženy nejdříve slyší andělské evangelium. Trochu je to vyděsí, ale jakmile mu uvěří – „řikal to přeci pan anděl“ – projede jejich tělem záchvěv radosti. Teprve potom se setkávají s Ježíšem, vrhají se k jeho nohám, a nepochybují o něm. Co kdyby to bylo obrácené? Co vůbec viděly? Děravé ruce i nohy? Rubáš? Nebo byl nahý? Nebo andělé zajistili svému Králi nové šaty? Boží evangelium otevřelo ženám oči. A teď mají spěchat, aby se otevřely oči i učedníkům. Mají jít do Galileje, tam *ho* prý uvidí. Není ten požadavek zvláštní? Před třemi dny od kříže utekli. Teď by nejraději zalezli někam do ztracena. Ke všemu slyší zvláštní zprávy, že se s nimi Pán se setkat živý, ale díky vojákům se městem šíří konspirační teorie, které mají mnohem racionálnější závěr: byla ukradena mrtvola. Čemu mají věřit? Jak se vyznat v té změti protichůdných informací? Je to spousta rozpaků pro těch pár unavených Ježíšových učedníků... Po pár dnech tedy stojí v Galileji na jedné hoře. Stojí, vidí a mají *pochybnosti*. Pochybnosti nad čím? Viděli tam snad postavu, která byla nepřesvědčivá a pochybná? Stál tam nějaký pastýř ovcí? Asi skutečně potřebujeme andělovo evangelium, aby nám otevřelo oči. Jinak je setkání s Kristem neslané nemastné. A teď to nejlepší: vzkříšený Kristus posílá právě tyto pochybující, ustrašené „bratry“ s máslem na hlavě (vždyť se ve vyhrocené situaci utekli schovat za zamčené dveře), aby o tom, čemu sami pořádně nerozumí, mluvili před cizími lidmi. Nepřipomíná to zoufalství mnohých rodičů a farních „společenství“? Je to ale zvláštní identita Kristových následovníků: v upřímném neumětelství šmátráme mezi nesrozumitelnými slovy a snažíme se mluvit s člověkem, kterého to akorát uvádí do rozpaků. Snad právě proto je radno se opřít o poslední Ježíšova slova: „Podívejte se, právě v těchto chvílích já jsem s vámi.“

Úterý

(J – Ježíš; A – anděl; Ž – žena; E – evangelista)

Záblesk nedělního rána v Janově podání jsme četli před dvěma dny. Bylo to tiché a vyděšené. Jen Marie Magdalská se zmohla na pár slov: „Ukradli ho! Nic nevíme.“ Šimon Petr chtěl vědět víc, vydal se obhlédnout místo krádeže, ale nebyl to žádný detektiv. Evangelista to shrnuje: „pak se zase vrátil domů“. Marie v slzách zůstala na místě. Podaří se alespoň jí vyřešit tajemnou krádež Ježíšova těla?

E Marie stála venku u hrobky a plakala. Když tak plakala, naklonila se do hrobky a viděla tam sedět dva anděly v bílém rouchu, jednoho v hlavách a druhého v nohách toho místa, kde dříve leželo Ježíšovo tělo. Řekli jí:

A „Ženo, proč pláčeš?“

Ž „Vzali mého Pána a nevím, kam ho položili.“

E Po těch slovech se obrátila a viděla za sebou stát Ježíše, ale nevěděla, že je to on.

J „Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš?“

E Ona myslela, že je to zahradník, a proto mu řekla:

Ž „Pane, jestliže tys ho odnesl, pověz mi, kam jsi ho položil, a já ho přenesu.“

J „Marie!“

Ž „Rabbuni!“

E To v překladu znamená „Učiteli“.

J „Nezadržuj mě! Neboť ještě jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a oznam jim: *Vystupuji k svému Otci a k vašemu Otci, k svému Bohu a k vašemu Bohu.*“

E Marie Magdalská tedy šla a zvěstovala učedníkům:

Ž „Viděla jsem Pána!“

E – a toto že jí řekl.

Ženy v Matoušově příběhu se mají. Když se setkají s Ježíšem, tak mu mohou obejmout jeho nohy. Za to Jan je ve vyprávění tvrdší. Magdalena zůstala u hrobu samotná a když už už padá k Ježíšovým nohám, slyší tvrdě znějící slova „Nezdržuj mě!“ (*Noli me tangere!* by to

pojmenoval historik výtvarného umění). Setkání se zahradníkem Magdaleně převrátilo život. Ještě před pár hodinami říkala učedníkům „Ukradli tělo!“, ale teď už to vůbec neřeší. V hrobě našla jen mrazivý dech Smrti. Život, pořádný život je přeci v zahradě. Hospodin si přeci přál, aby člověk byl zahradníkem v zahradě světa (Gn 2, 19). Magdalena hledí na Pravého člověka. Její cesta k vyznání vzkříšení nebyla přímočará. V slzách a s vědomím nevyhnutelnosti smrti stále hledala ztracené tělo. Ironií osudu se ptá i samotného Ježíše: „Kam jsi to těla dal? Osobně ho důstojně pohřbím.“ Ježíš je ale Dobrý pastýř a jemu blízcí lidé poznají jeho hlas. „Rabbuni!“ Ve své víře Magdalena potřebuje udělat ještě jeden krok. Přijmout svědectví o *návratu* k Otcí. Kruh se uzavírá. „Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu.“ (Jan 1, 18). Na začátku byla Magdalena zaujatá hledáním mrtvého těla, dokonce ignorovala slova andělů, na konci se díky jednoduché větě „Viděl jsem Pána!“ sama stává *andělem a apoštolem* apoštolů.

Středa

(J – Ježíš; A – anděl, apoštol; U – učedníci; E – evangelista)

Muži v bílém. Jsou to andělé? Nejsou to andělé? Jsou to muži. Může být anděl muž? Nebo lépe: může být muž anděl? Lukášovo svědectví o Vzkříšení je částečně nebeské, částečně lidské. Tři ženy to slyšely? Když to předávají dál, tak muži mají vážné pochybnosti o jejich věrohodnosti a přesvědčivosti. Proč jen Bůh tu zprávu předává tak složitě? A co teprv Emauzy. Byl to muž? Byla to žena? Chlapa s otačeným čelem od trnové koruny by snad poznali... Jak se má člověk osobně setkat se vzkříšeným Kristem? Lukáš bourá stereotypy.

Úryvek z evangelia podle Lukáše.

24, 1–12.13–35 (BOG+jäg)

Prázdný hrob a vyznání andělů: 24, 1–12

- E** Prvního dne v týdnu časně ráno přišly ženy ke hrobu a nesly vonné oleje, které si připravily. Nalezly kámen od hrobu odvalený, a když vešly, tělo Pána Ježíše nenašly. A jak nad tím byly v rozpacích, najednou u nich stáli dva muži v oslnivě bílém rouchu. Zmocnila se jich bázeň a sklopily oči k zemi.
- A** „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není tady, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji: Syn člověka musí být vydán do rukou hříšným lidem, být ukřižován a třetího dne vstát.“
- E** Vzpomněly si na ta jeho slova, vrátily se od hrobu a oznámily to všechno jedenácti učedníkům a všem ostatním. Byly to Marie

Magdalská, Jana a Marie, matka Jakubova; a ještě i některé jiné, které byly s nimi, to všechno pověděly apoštolům. Těm ta slova připadala jako plané řeči a nevěřili jim. Petr se však zvedl a běžel k hrobu. Naklonil se dovnitř a viděl jen pruhy plátna. Vrátil se celý udiven nad tím, co se stalo.

Vzkříšený Ježíš se setkává s dvěma učedníky na cestě do Emauz: 24, 13–35

- E** Ještě ten den se ubírali dva z nich do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali.
- J** „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“
- E** Zastavili se celí smutní. Jeden z nich – jmenoval se Kleofáš – mu odpověděl:
- U** „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!“
- J** „A co se stalo?“
- U** „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“
- J** „Jak jste nechápvaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“

E Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál.

U *(naléhavě)* „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“

E Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli:

U „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“

E Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct apoštolů i jejich druhy.

A „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“

E Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak ho poznali při lámání chleba.

Tři ženy se setkaly s andělským evangeliem. V posvátné bázní sklopily oči jako kdysi Mojžíš u hořícího keře (Ex 3, 6). A světem protřelí a s Ježíšem žijící apoštolové? Petr by nad těmi hysterkami jen mávl rukou, ale něco ho nutilo se tam jít osobně podívat. U hrobu nenašel ani anděli, ani hořící keř, ani mrtvé tělo, tak se jen „divil“. I pro nás je to zvláštní. Příslowecná mrkev v zimě... Za to příběh o cestě do Emauz je v srdci církve hluboce zapsán. Dva víceméně bezejmenní učedníci jdou do víceméně bezejmenné vesnice. Jsou zklamaní ze svých očekávání a z rychlé popravky nového krále. Zmatené kazky žen od hrobu jim také nepomáhaly. A tak se baví s víceméně bezejmenným člověkem. Lukášův příběh je tak „bezejmenný“ a obecný, že se prakticky může odehrávat kdykoli a kdekoli. Vzkříšený Kristus je přítomný v rozhovoru s cizincem nebo v gestu lámání chleba. Očividně záleží na osobním úhlu pohledu. „Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte! Říkám vám: Mnoho proroků a králů toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli a slyšet, co slyšíte vy, ale neslyšeli.“ (Lk 10, 23b.24) Cesta do Emauz je cestou do hlubin duše křesťanských komunit nebo farnosti. Učedníci hledají smysl událostí kolem sebe, řeší rozpor mezi tím, čemu věří, a tím, co prožívají. Teprve setkání se Vzkříšeným jim otevírá oči a zapaluje srdce pro chápání moudrosti Písma. Setkat se ve světě se vzkříšeným Kristem může být jednodušší než si mnohdy myslíme.

Čtvrtek

(J – Ježíš; E – evangelista)

„Lámání chleba“, to je odpověď na všechny včerejší otázky. Jídlo, rozhovor lidí, vzájemné otevření si srdcí, modlitba, naslouchání Písmu a hledání v něm odpovědi, které *utiší* vnitřní *bouře*, živá památka Ježíšových slov. Lidské chování tak vzdálené chrámovým bohoslužbách. A přesto Ježíš Kristus právě tyto chvíle posvěcuje svojí přítomností a co víc, utváří z nich *mysterium* křesťanské víry.

Závěr evangelia podle Lukáše.

24, 35–48.49–53 (BOG+jäg)

E Dva učedníci vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba.

Ježíš se zjevuje apoštolům v Jeruzalémě: 24, 36–53

E Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich a řekl jim:

J „Pokoj vám!“

E Zděsili se a ve strachu se domnívali, že vidí ducha.

J „Proč jste rozrušeni a proč vám v mysli vyvstávají pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy: vždyť jsem to já sám! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně.“

E A po těch slovech jim ukázal ruce a nohy. Pro samou radost však tomu pořád ještě nemohli věřit a jen se divili.

J „Máte tady něco k jídlu?“

E Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a před nimi pojedl.

J (*pomlka*) „To je smysl mých slov, která jsem k vám mluvil, když jsem ještě byl s vámi: že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžíšově Zákoně, v Prorocích i v Žalmech.“

E Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu.

J „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu bude hlásáno pokání, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky. Hle – já vám pošlu zaslíbení mého Otce. Vy tedy zůstaňte ve městě, dokud nebudete oblečeni mocí z výsosti.“

E Vyvedl je pak směrem k Betánii, zvedl ruce a požehnal jim. A zatímco jim žehnal, odloučil se od nich a byl nesen do nebe.

Oni se mu poklonili a s velikou radostí se vrátili do Jeruzaléma.

Byli stále v Chrámě a velebili Boha.

Nad kusem pečené ryby Ježíš říká: „To je smysl mých slov, Zákona, Proroků a Žalmů“. Pečená ryba je viditelnou odpovědí na všechny otázky. Ježíšovo veřejné působení, slova a učení, poprava, nebo i gesto lámání chleba a naslouchání Písmu – to vše je završeno pojidáním pečené ryby. Ano. Ježíš stále mluvil o tom, že Hospodin své věrné neopouští, ale jeho nejbližším se líbily zázraky a uzdravování. Ježíš mluvil i sám o sobě a vzkříšení, ale apoštolové si rozdělovali ministerské posty. Nyní tedy stojí mezi nimi a jí pečenou rybu. Hmatatelnou, vonící, kořeněnou rybu. Její tenké kosti vytahuje z pusu. Ježíš celou dobu nemluvil do větru. Nemluvil o ideálech odtržených od reality života. Kříž, Život a pečená ryba jsou reálné až až. Občas se naše žité křesťanství proměňuje v duchovní ideologii. Víru vnímáme jako tak osobní a abstraktní, že o ní ani nechceme mluvit, abychom ji „neposkvrnili“ ve svých materialistických ústech. Odvoláváme se na nitro, nesdílitelnost, nedostatek slov, duchovní prožitky tichých modliteb o samotě... Možná bychom potřebovali si ve svém křesťanském životě občas vzít tu (pomyslnou) pečenou rybu a uvědomit si, že svět kolem nás je hmatatelný, barevný a chutný, a pokud naše víra nemá podobné projevy, tak je trapná.

Pátek

(J – Ježíš; P – Petr, O – ostatní; E – evangelista)

Druhý závěr následuje po prvním. Kdy byl první? Následující neděli. Co nyní dělají Ježíšovi učedníci? Jsou doma. Z Jeruzaléma se opět vrátili na ten galilejský venkov. Ne však jako apoštolové a svědci o Kristově smrti a vzkříšení. Vrátili se jako hrstka rybářů, kteří se chopili svých rybářských sítí, svým manželkám a rodinám se omluvili za několikaletou nepřítomnost, zeptali se, co ve vesnici nového a pak znova do lodí... Na „stará kolena“ se onehdy rozhodli, že změň svůj život a stanou se následovníky zajímavého Mistra. Jenže starého psa novým kouskům nenaučíš. Vrátili se prostě domů. „Šimone, jak bylo v judském Jeruzalémě? Co svátky? Vyprávěj, manželí můj.“ Bude se mít čím pochlubit? Toho kohouta u veleknězova domu mu nikdo neodpáře...

E Potom se Ježíš znovu zjevil svým učedníkům, a to u Tiberiadského moře. Zjevil se takto: Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Blíženec, Natanael z galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl:

P „Půjdu lovit ryby.“

O „I my půjdeme s tebou.“

E Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytily.

Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on.

J „Dítky, nemáte nějakou rybu?“

O „Nemáme.“

J „Hodte síť na pravou stranu lodi, a najdete.“

E Hodili ji tedy, a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb. Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi:

O „Pán je to!“

E Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty – byl totiž nahý – a skočil do moře. Ostatní učedníci dojeli s lodí – nebyli od země daleko, jen tak asi dvě stě loket, a táhli síť s rybami.

Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu a vedle chléb.

J „Přineste několik ryb, které jste právě chytili.“

E Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť plnou velkých ryb, bylo jich stotřiapadesát. A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotrhla.

J „Pojďte snídat.“

E Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán.

Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i rybu. To bylo už potřetí, co se Ježíš zjevil učedníkům po svém zmrtvýchvstání.

Petrovo pověření: 21, 15–23

E Když posnídali, zeptal se Ježíš Šimona Petra:

J „Šimone, synu Janův, miluješ mě více než ti zde?“

P „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“

J „Pas mé beránky.

(pomlka)

Šimone, synu Janův, miluješ mě?“

P „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“

J „Pas moje ovce.

(pomlka)

Šimone, synu Janův, miluješ mě?“

E Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“

P „Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji!“

J „Pas moje ovce! Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“

E To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha.

J „Následuj mě!“

E Petr se obrátil a viděl, jak za ním jde učedník, kterého Ježíš miloval a který ležel při večeři na jeho prsou a zeptal se: Pane, kdo tě zradí? Když ho tedy Petr viděl, zeptal se Ježíše:

P „Pane, a co on?“

J „Jestliže chci, aby zůstal, až přijdu, proč se o to staráš? Ty mě následuj!“

E Mezi bratry se proto rozšířila řeč, že ten učedník nezemře. Ježíš však Petrovi neřekl: „Nezemře“, ale: „Jestliže chci, aby zůstal, až přijdu, proč se o to staráš?“

Závěrečná poznámka: 21, 24–25

E To je ten učedník, který o tom všem vydává svědectví a to všechno zaznamenal – a víme, že jeho svědectví je pravdivé. Je však ještě mnoho jiných věcí, které Ježíš vykonal. Kdyby měla být vypsána každá zvlášť, myslím, že by celý svět neobsáhl knihy o tom napsané.

Petr byl celé Janovo vyprávění tragickou postavou příběhu. V jednu chvíli mluví o Ježíši, že má „slova věčného života, Svatý Boží“ (Jan 6, 68n). Pak nechápe gesto mytí nohou, ale iniciativně si chce umýt i hlavu (Jan 13, 9). Pak se prsil, že za Ježíše život položí (Jan 13, 37), lidem sekal uši na potkání (Jan 18, 10), ale kokrhání kohouta druhý den ráno je dostatečně výmluvné. (Jan 18, 27). A u prázdného Ježíšova hrobu? Šel si ověřit krádež těla a s pokrčenými rameny se vrátil k ostatním (Jan 20, 10). Tento člověk, Šimon, Petr, Kéfas, Skála, že má být *základ církve*? Evangelista to napoprvé moc nevyřešil (srov. Jan 20, 30–31). Připravil tedy ještě jednu kapitolu ve svém vyprávění, která se na Petra podívá novým pohledem a odpoví prvním křesťanským komunitám na jejich otázku. Sny galilejského rybáře, že se stane hrdinou s heroickými činy, jsou už našťástí pryč. Také se strachem, se kterým je schopen zapřít svoje nejbližší, už umí pracovat lépe. Petr je konečně pokornější a upřímnější. Místo oslavných písní jak přemáhá Římany s mečem v ruce, se o Petrově velikosti bude až navěky vyprávět v souvislosti s jeho vyznáním „lásky“. Chtěl vejít do dějin jako vítěz, místo toho utekl od kříže. Nyní už sám ví, že jeho síla není ve svalch, ale v srdci a v důvěře Pánu. On odpouští a to je svědectví, které „korunuje“ Petrovu autoritu.

Sobota

(J – Ježíš; A – anděl; Ž – ženy; E – evangelista)

První den po šabatě. Tři ženy. Anděl. „Ukřižovaný byl vzkříšen! Běžte to říct ostatním.“ A ony utekly a nikomu to neřekly. Nikomu to neřekly! Proč? Protože se bály. Největší *wtf* moment náboženské literatury. Tři očití svědci nic neřekli, ale křesťanství žije i po staletích. Jak je to možné? Tam se muselo stát ještě něco... A tak Markovi opisovači doplní ještě jeden příběh, který odpoví na jejich poslední otázku.

E Když bylo po šabatě, Marie Magdalská, Jakubova matka Marie a Salome nakoupily vonné oleje, aby ho šly pomazat. Záhy zrána první den v týdnu přišly k hrobu, když právě vycházelo slunce. Říkaly si mezi sebou:

Ž „Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobky?“

E Když se podívaly, spatřily, že je kámen odvalen. Byl totiž velmi veliký. Vešly do hrobky a uviděly tam na pravé straně sedět mládence oděného bílým rouchem – a polekaly se. On však jim řekl:

A „Nelekejte se! Hledáte Ježíše Nazaretského, ukřižovaného. Byl vzkříšen, není tady. Zde je to místo, kam ho položili. Ale jděte a povězte jeho učedníkům, i Petrovi: Jde před vámi do Galileje, tam ho uvidíte, jak vám řekl.“

E Ženy vyšly z hrobky a daly se na útěk, protože na ně padl strach a úžas. A nikomu nic neřekly, protože se bály.

[Dodatek: Svědci Kristova vzkříšení: 16, 9-20]

E Ježíš po svém zmrtvýchvstání ráno první den v týdnu se zjevil nejdříve Marii Magdalské, z které kdysi vyhnal sedm zlých duchů. Ona šla a oznámila to těm, kdo bývali s ním, ale teď truchlili a plakali. Ti, když slyšeli, že on žije a že ho viděla, tomu nevěřili. Potom se v jiné podobě zjevil dvěma z nich na cestě, když šli na venkov. Ti se vrátili a oznámili to ostatním, ale ani jim nevěřili.

E Konečně ze zjevil i jedenácti apoštolům, když byli právě u stolu, a káral je pro jejich nevěru a tvrdost srdce, že nevěřili těm, kteří ho spatřili vzkříšeného.

J „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu! Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen; kdo však neuvěří, bude zavržen. Ty,

kdo uvěří, budou provázet tato znamení: ve jménu mém budou vyhánět zlé duchy, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady do ruky, a když vypijí něco smrtelně jedovatého, neuškodí jim to; na nemocné budou vkládat ruce, a uzdraví se.“

E Tak k nim Pán Ježíš mluvil. Potom byl vzat do nebe a zasedl po Boží pravici.

Učedníci pak vyšli a všude kázali. Pán působil s nimi a potvrzoval jejich slova znameními, která je provázela.

Ženy dostaly od nebeského mládence úkol, poslání, ale odmítly ho. Byly poslány hlásat evangelium vzkříšení a ony „nikomu nic neřekly, protože se bály“. Jak lidská reakce. Jak blízká reakce. Leckterý křesťan dnešní doby by mohl vyprávět... Svědci andělského evangelia mlčí. Marek je jako spisovatel brilantním vypravěčem. To *mlčení* námi musí zacloumat. „To přeci nemůže tak skončit!“ Jako natěšení posluchači se v této chvíli potřebujeme ohradit a vymezit se vůči *tichu*. Potřebujeme odmítnout tu nebe-ignorující pasivitu a rozhorlit se. „Kdybych tam stál já, já bych rozhodně nemlčel...“ Marek nás zná. Ví, že ta horlivost, kterou občas projevujeme s hospodskou rétorikou, někde v nás skutečně bude. Ač je nám kombinace *mlčení a strachu* v životě blízká, a mnohé farnosti o tom vydávají svému okolí trýznivé svědectví, Marek burcuje své posluchače, aby odmítli tuto poslední větu příběhu. Aby se vůči ní vymezili a svým životem se jí zkusili napsat znovu. [V dodatku evangelia se o to učedníci pokusili a máme z toho prospěch všichni.]

OSM NEDĚL

Odpočítáš si sedm týdnů... Začneš počítat sedm týdnů. Pak budeš slavit svátek [Padesátého dne] pro Hospodina, svého Boha. Přineseš dobrovolný dar podle toho, v čem ti Hospodin, tvůj Bůh, požehná. (Dt 16, 9–10)

„Jděte k cizím lidem a jim hlásejte Boží království a Vzkříšeného!“ Prvotní a jediný princip křesťanského života a církve. Zdaleka ne všichni křesťané tím jsou nadšeni. Kdo je to *cizí člověk*? I nevrlý soused? Jak mám *hlásat*? Na náměstích? O třech osobách a přitom jednom Bohu? Proč *Boží království*? Zajímá to vůbec někoho? Proč *Vzkříšeného*? Nikdo tomu stejně nerozumí! „Hlavně, aby se k sobě lidé chovali slušně...“ Reznice na vlastní dynamickou identitu provází křesťany od počátku... Než být odmítnu, raději být zticha. Biblické **Skutky apoštolů** jsou kaleidoskopem zápasu o uchování si ryzi křesťanské tváře.

Týden po 1. neděli

viz výběr evangelií z velikonočního cyklu **8dní**

Týden po 2. neděli

JERUZALÉMSKÁ CÍRKEV

Pondělí	Sk 1, 1–26	Úvod knihy. Poslední napomenutí Vzkříšeného. Ježíšovo nanebevstoupení. Apoštolové s Marií a s Ježíšovými příbuznými setrvávají na modlitbách. Matěj zvolen na Judovo místo.
Úterý	2, 1–36	Svátek týdnů a apoštolové promlouvající různými jazyky. Petrova řeč během Svátku týdnů.
Středa	2, 37–47	Obrácení tří tisíců lidí. Soužití prvních věřících.
Čtvrtek	3, 1–26	Uzdravení chromého v Chrámě. Petr promlouvá u Šalamounova podloubí.
Pátek	4, 1–22	Petr a Jan před veleradou.
Sobota	4, 23–31	Věřící si u Boha vyprošují odvahu.

Týden po 3. neděli

Pondělí	4, 32 – 5, 11	Společenství veškerého majetku prvních věřících. Zpronevěra Ananiáše a Safiry.
Úterý	5, 12–42	Znamená a zázraky učiněné skrze apoštoly. Apoštolové jsou andělem osvobozeni ze zajetí. Odvaha apoštolů před veleradou.
Středa	6, 1–15	Volba sedmi jáhnů. Štěpánovo zatčení.
Čtvrtek	7, 1–53	Štěpánova řeč.
Pátek	7, 54 – 8, 3	Štěpánovo kamenování. Pronásledování a útěk věřících.
Sobota	8, 4–40	Filip hlásá evangelium v Samařsku. Petr a Jan u Samařanů. Křest etiopského komořího.

EVANGELIUM HLÁSÁNO I MIMO JERUZALÉM

Týden po 4. neděli

Pondělí	9, 1–31	Obrácení Šavla. Šavel utíká z Damašku.
Úterý	9, 32 – 10, 48	Petr přichází do Lyddy a Joppe. Kornéliovo vidění v Césareji. Petrovo vidění v Joppe. Kornéliův křest.
Středa	11, 1–26	Petrova obrana před apoštoly a bratry v Jeruzalémě. Počátek církve v Antiochii.
Čtvrtek	11, 27 – 12, 25	Církev v Antiochii odesílá sbírku pro bratry v Judsku. Herodes, který dal popravít Jakuba, poslal Petra do vězení. Petr osvobozený andělem. Konec Heroda Agrippy. Barnabášův a Šavlův návrat do Antiochie.
		<i>EVANGELIUM MEZI CIZINCI</i> <i>Pavlova první misijní cesta</i>
Pátek	13, 1–52	Barnabáš a Šavel jsou posláni kázat. Z Antiochie a Kypru až k Perge. Barnabáš a Pavel káží v Antiochii v Pisídii.
Sobota	14, 1–28	Ikónium, Lystra a Derbe. Pavel a Barnabáš se vrací do Antiochie v Sýrii.

Týden po 5. neděli

První církevní sněm

Pondělí	15, 1–35	Jeruzalémský sněm: Diskuze o obřízce. Shoda mezi apoštoly, staršími a bratry. Dopis jeruzalémského sněmu. Předání dopisu církvi v Antiochii.
		<i>Pavlova druhá misijní cesta</i>
Úterý	15, 36 – 16, 40	Pavel a Barnabáš se rozcházejí. Pavel v Lykaonii. Cesta přes Asii do Troady. Pavel ve Filipech.
Středa	17, 1–34	Soluň a Beroa. Athény.
Čtvrtek	18, 1–22	Korint. Pavel se vrací přes Efes do Antiochie.

- Pátek** 18, 23 – 19, 20 Appolos z Alexandrie vyučuje v Efesu. Pavel přichází za Janovými učedníky. Pavel naplňuje svoji službu v Efesu. Divy učiněné v Efesu.
- Sobota** 19, 21 – 20, 6 Nepokoje stříbrotepců. V Makedonii a Řecku.

Týden po 6. neděli

- Pondělí** 20, 7–38 Pavlův odjezd z Troady a diskuze až do půlnoci. Příchod z Troady do Miléty. Prizvání Efeských do Miléty.
- Úterý** 21, 1–16 Cesta z Miléty a Césareje do Jeruzaléma.

PAVLOVO SVĚDČTÍ V OKOVECH

- Středa** 21, 17–26 Pavel podstupuje očistné posvěcení podle Mojžíšova Zákona.
- Čtvrtek** 21, 27 – 22, 21 Z Chrámu vyvedený v řetězech a zatčený velitelem posádky. Pavel stojí na chrámových schodech a obrací se k lidem.
- Pátek** 22, 22 – 23, 21 Prohlášen za římského občana. Před veleradou. Spiknutí židů proti Pavlovi.
- Sobota** 23, 22 – 24, 27 Pavel odeslán do Césareje. Před Felixem.

Týden po 7. neděli

- Pondělí** 25, 1–12 Před Festem. Odvolání se k císaři.
- Úterý** 25, 13 – 26, 32 Před Festem a Agrippou.
- Středa** 27, 1–26 Setník Julius a plavba do Itálie. Bouře zmítá lodí.
- Čtvrtek** 27, 27–44 Ztroskotání u ostrova Malta.
- Pátek** 28, 1–15 Přezimování na Maltě. Příjezd do Říma.
- Sobota** 28, 16–31 Pavlovo hlásání Krista v Římě.